

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 348/2015-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. augusta 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Kašubom, Holubyho 51, Martin, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 Co 129/2014 z 26. februára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júna 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 10 Co 129/2014 z 26. februára 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

«Dňa 23. 02. 2012 som podal na Okresný súd Žilina návrh na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ku ktorým došlo v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom orgánov verejnej moci. Okresný súd Žilina vykonal vo veci dve pojednávania a to dňa 31. 05. 2013 a 08. 11. 2013. Na pojednávaní dňa 27. 11. 2013 došlo iba k vyhláseniu a doručeniu rozsudku sp. zn.: 27C/40/2012-238. Týmto rozsudkom bol môj návrh v celom rozsahu zamietnutý s odôvodnením, že som neunesol dôkazné bremeno. Proti tomuto rozsudku som podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie, na podklade ktorého rozhodoval Krajský súd v Žiline. Tento rozsudkom sp. zn.: 10Co/129/2014-264 zo dňa 26. 02. 2015 napadnutý rozsudok prvostupňového súdu potvrdil. Rozsudok odvolacieho súdu bol doručený mojej právnej zástupkyňi dňa 21. 04. 2015.

Podanou žalobou (samou o sebe) som realizoval svoje právo zaručené článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Z obsahu podanej žaloby vyplýva, že som tak zároveň realizoval právo zaručené čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

Ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku vyjadrujú zákonnú konkretizáciu realizácie tohto práva (výrok čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v časti „... zákonom ustanoveným postupom“). Konkrétne poukazujem na ustanovenia § 122 ods. 1, § 125, § 129 a § 153 ods. 1 OSP.

Podaním žaloby na súd vzniká „vec“ účastníkov konania (bez ohľadu na ich procesné postavenie), ku ktorej sa viažu o. i. práva zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (Dohovor).

Na pojednávaní dňa 31. 05. 2013 bolo v závere uznesením rozhodnuté, že si súd pripojí spis OR PZ Martin sp. zn.: ČVS-ORP-17/2-0VK-MT-2006 a spis Okresnej prokuratúry Martin sp. zn.: 1 Pv 91/06. Po tomto pojednávaní som pripojil do súdneho spisu listinné doklady, ktoré podľa môjho názoru preukazovali skutočnosti, ktoré boli

podstatné pre správne rozhodnutie vo veci. Na pojednávaní dňa 08. 11. 2013 však súd uznesením vykonanie ďalších dôkazov zamietol a následne oboznámil obsah spisu, t. j. prečítal listinné dôkazy. Pri listinách, ktoré mal súd oboznámiť, formálne deklaroval ich vykonanie čítaním. No tu je zrejmé, že pokiaľ celé pojednávanie trvalo cca 40 minút (hoci sme nezačali presne o 13.00 hod.) a na čítanie listinných dôkazov bolo okolo 10 minút, pri ich celkovom počte vychádza na oboznámenie jednej strany čas pod jednu sekundu. V rozsudku prvostupňového súdu (str. 8) sa následne iba konštatuje skutočnosť ich predloženia, bez ich zahrnutia do myšlienkového postupu v rámci hodnotenia dôkazov.

Takýto postup je porušením ustanovenia § 129 ods. 1 OSP a v konečnom dôsledku znamená, že ústavná požiadavka na ustanovený postup, ktorý tvorí nebola rešpektovaná.

Pokiaľ prvostupňový súd dôvodí vo svojom rozsudku zo dňa 27.11.2013, že som neuviedol konkrétne tvrdenia, musím uviesť, že súdom som nebol ani vypočutý.

Takýto postup prvostupňového súdu som napádal aj v podanom odvolaní proti jeho rozsudku zo dňa 27. 11. 2013. Uviedol som, že „Je potom nesporné, že ak nebolo vykonané dokazovanie predpísaným spôsobom, teda relevantné listinné dôkazy neboli prečítané a ani nebol oboznámený obsah, potom súd nemohol riadne zistiť skutkový stav veci, nemohol zaujať správny právny názor pre absenciu riadne zisteného skutkového stavu a nemohol zákonne a spravodlivo rozhodnúť.“

Odvolací súd - Krajský súd v Žiline sa však s týmto vysporiadal tak, že vo svojom rozsudku sp. zn.: 10Co/129/2014-264 zo dňa 26. 02. 2015 uviedol, že prvostupňový súd listinné dôkazy nevykonal. Toto má podľa názoru odvolacieho súdu vyplývať z odôvodnenia rozsudku prvostupňového súdu. A zachytený obsah zápisnice o pojednávaní zo dňa 08. 11. 2013 má byť len prejavom nepresnej protokolácie. Tu sa však odvolací súd oprel o špekuláciu, ktorou zakryl postup prvostupňového súdu spočívajúci v nedodržaní zákonom ustanoveného postupu tak, ako to vyplýva z ustanovenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ja som bol prítomný na uvedenom pojednávaní a zápis protokolácie vychádzal z ústneho prejavu zákonnej sudkyne, diktujúcej svoje výroky do záznamového zariadenia, t. j. diktafónu. Vráťane výroku „Oboznamuje sa obsah spisu, najmä sa číta:“ a výroku „Ďalšie dôkazy na oboznámenie neboli“. Prvostupňový súd nerozhodol o nevykonaní predmetných listinných dôkazov, práve naopak obsiahol ich do rozsahu dokazovania ich

čítaním tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 129 ods. 1 OSP, no urobil tak spôsobom, ktorý len predstiera záujem na riadnom zistení skutkového stavu. Až v závere pojednávania zo dňa 08. 11. 2013 bolo vyhlásené uznesenie o skončení dokazovania, t. j. dovtedy dokazovanie prebiehalo. Pokiaľ sa má rozhodnutie opierať o riadne zistený skutkový stav, musia byť dôkazy reálne a zmysluplne vykonané. Čas pod jednu sekundu na jednu stranu nepostačuje ani na oskenovanie dokumentu (voľne povedané, ani stroj to nepojme do svojej „mysle“), nieto na zistenie reálneho obsahu vykonávaného dôkazu tak, aby súd naplnil pri rozhodovaní výrok ustanovenia § 153 ods. 1 OSP.

Takýto postup a rozhodnutia súdov oboch stupňov, podľa môjho názoru nespĺňa podmienky, ktoré na konanie kladú ustanovenia čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Pri ich nerešpektovaní došlo (vo vzťahu k predmetu konania) k následnému popretiu práva zaručeného článkom 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

Inak povedané, vykonanie dôkazov opísaným spôsobom nespĺňa záruku pre domáhanie sa práva zákonom ustanoveným spôsobom, ani nejde o spravodlivé prejednanie veci so zachovaním práva vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom, ktoré nájdú odraz v náležitom odôvodnení rozhodnutia súdu. Právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je však integrálnou súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Ak v opravnom prostriedku usvedčím prvostupňový súd z porušenia tohto práva, odvolací súd nemôže na dané reagovať tým, že ide o chybnú protokoláciu, ktorej autorom sám navyše nebol a nemohol vychádzať z ničoho iného len z písomného vyhotovenia zápisnice o pojednávaní, ktorú si svojvoľne vyložil v rozpore s jej obsahom. Ak nie sú splnené tieto požiadavky, nemám zachované ani právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom.»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1, ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn.: 10Co/129/2014-264 zo dňa 26. 02. 2015 porušené boli.

Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn.: 10Co/129/2014-264 zo dňa 26. 02. 2015 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

██████████ priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 284,08,- EUR..., ktorú je Krajský súd v Žiline povinný vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Vladimíra Kašubu... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd vyslovil, že napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 48 ods. 2 každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Pri výklade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu

verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Vychádzajúc zo sťažnosti sa preto ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti zaoberal otázkou, či napadnutý rozsudok krajského súdu opodstatňuje prijatie sťažnosti na ďalšie konanie vo vzťahu k sťažovateľom formulovanej požiadavke na ochranu ústavnosti v rozsahu ním označených práv podľa ústavy a dohovoru.

Podstatu obrany sťažovateľa poukazujúcej na nezákonnosť a z nej vyplývajúcu neústavnosť záverov krajského súdu obsiahnutých v odôvodnení jeho rozhodnutia, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 27 C 40/2012 z 27. novembra 2013 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), ktorým tento zamietol návrh sťažovateľa proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom, spočíva v tvrdení o nesprávnom postupe oboch všeobecných súdov pri vykonávaní dokazovania. Podľa sťažovateľa okresný súd na pojednávaní konanom 8. novembra 2013 oboznámil obsah súdneho spisu, teda prečítal listinné dôkazy a následne vyhlásil uznesenie o skončení dokazovania. Vo svojom rozhodnutí okresný súd však tieto dôkazy nevyhodnotil, len skonštatoval ich predloženie. Uvedeným postupom okresného súdu, ktorý nebol krajským súdom napravený, nemohol byť podľa sťažovateľa riadne zistený skutkový stav vecí, a preto nemohlo byť o jeho návrhu ani spravodlivo a v súlade so zákonom rozhodnuté.

Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislosti ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré zo základných práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy. S ohľadom na tieto atribúty ústavný súd preskúmal rozsudok krajského súdu.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd uvádza, že mu zásadne neprislúcha hodnotiť skutkové zistenia všeobecných súdov a ani výklad zákona, ktorý v danej konkrétnej veci všeobecný súd aplikoval.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd zamietol návrh sťažovateľa na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (sťažovateľ ako odporcu označil aj Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky), poukazujúc najmä na prejednáciu zásadu občianskeho sporového konania a z nej vyplývajúcu povinnosť účastníka konania uniesť bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno. Okresný súd v danom prípade dospel k záveru, že sťažovateľ v konaní nespĺnil povinnosť tvrdenia, dôkaznú povinnosť a neuniesol dôkazné bremeno, keďže nekonkretizoval, v čom spočíva nesprávny úradný postup orgánov štátu, nešpecifikoval orgán, ktorý v jeho veci pochybil, neoznačil konkrétne dôkazy, ktoré mali preukázať ním tvrdené konkrétne skutočnosti. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd napadnutým rozhodnutím rozsudok okresného súdu potvrdil.

Zo zápisnice okresného súdu o pojednávaní v danej veci z 31. mája 2013 vyplýva, že okresný súd v závere pojednávania rozhodol o pripojení spisu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Martin ČVS: ORP-17/2 OVK MT-2006 a spisu Okresnej prokuratúry

Martin sp. zn. 1 Pv 91/06. Zo zápisnice okresného súdu o pojednávaní konanom 8. novembra 2013 vyplýva, že okresný súd uznesením ďalšie návrhy účastníkov konania na doplnenie dokazovania zamietol, oboznámil obsah spisu (prečítal listinné dôkazy), vyhlásil uznesenie o skončení dokazovania a pojednávanie odročil pre účely vyhlásenia a doručenia rozsudku. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu je zrejmé, že predmetné listinné dôkazy (ktoré podľa zápisnice o pojednávaní okresný súd oboznámil prečítaním) v zásade nevykonal, keďže v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol: „*Navrhovateľ dňa 11. 4. 2012 preložil listinné dôkazy v počte 181 listov a dňa 16. 7. 2013 predložil listinné dôkazy v počte 387 listov, čo je spolu 568 listov, a to bez toho, aby uviedol aké tvrdené skutočnosti preukazuje predloženými listinnými dôkazmi.*“ Z uvedeného vyplýva, že tieto listiny neboli ani predmetom hodnotenia dôkazov okresným súdom.

Krajský súd k jedinej námietke sťažovateľa uvedenej v sťažnosti konštatoval: „*Určité nepresnosť však vykazuje protokolácia okresného súdu v rámci zápisnice o pojednávaní z 8. 11. 2013 (č. l. 230) ohľadne oboznamovania (vykonania dokazovania) dokladov/listov pripojených navrhovateľom. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je nepochybné, že okresný súd predmetné listiny - pre vyššie rozoberané nevymedzenie navrhovateľom, čo má byť tou-ktorou z nich preukázané - nevykonal. Dotknutý postup v procese dokazovania zodpovedá v zmysle § 120 ods. 1 veta druhá O. s. p. oprávneniu súdu rozhodnúť o tom, ktoré z označených dôkazov budú vykonané. Len spomínaná nepresnosť v protokolácii nie je (inou) vadou, ktorá by mohla spôsobiť vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia.*“

Podľa § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Podľa § 122 ods. 1 OSP Súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Podľa § 129 ods. 1 OSP dôkaz listinou sa vykoná tak, že predseda senátu alebo samosudca na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak súd vo veci nenariaďuje pojednávanie alebo ak listina bola všetkým účastníkom doručená alebo ak listina alebo jej obsah nebola protistranou spochybnená.

Podľa § 132 ods. 1 OSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Vzhľadom na okolnosti danej veci, teda zamietnutie žaloby sťažovateľa z dôvodu neunesenia bremena tvrdenia a dôkazného bremena, ústavný súd konštatuje, že pochybenie, ktorého sa mal okresný súd dopustiť pri vykonávaní dokazovania listinami (a ktoré bolo krajským súdom akceptované ako chyba pri protokolácii), nedosahuje intenzitu, ktorá by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohla viesť k záveru o ústavnej relevancii identifikovanej vady, a tým k záveru o arbitrárnosti rozsudku krajského súdu. Podľa názoru ústavného súdu postup všeobecných súdov pri vykonávaní dokazovania v danej veci nemohol mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a teda neúspech sťažovateľa v konaní.

V súvislosti s posúdením ústavnosti rozsudku krajského súdu (v spojení s rozsudkom okresného súdu) ústavný súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 MCdo 6/2010 z 22. septembra 2010, v ktorom konštatoval: *„V sporovom konaní sa uplatňuje prejednacía zásada. Účastník má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nesplnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ účastník konania nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti*

významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci (či už z dôvodu nečinnosti účastníka, ktorý nesplnil povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení stanovenú v § 101 a § 120 ods. 1 vety prvej O. s. p., alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec). Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena.“

Berúc do úvahy rozhodujúce okolnosti pre posúdenie ústavnej kvality napadnutého rozsudku krajského súdu dospel ústavný súd k záveru, že skutkový koncept, na ktorom je predmetný rozsudok postavený, nesignalizuje ako celok ústavne relevantné trhliny spôsobilé viesť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie k záveru o porušení označených práv sťažovateľa. Komplexné hodnotenie napadnutého odvolacieho rozsudku nasvedčuje záveru, že nie je arbitrárny ani zjavne neodôvodnený.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd vyhodnotil rozsudok krajského súdu za ústavne akceptovateľný a argumentáciu sťažovateľa odôvodňujúcu porušenie čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažnosti na ďalšie konanie zistiť a preskúmať spojitosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením označených práv.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2015